

LUPTA CREDINȚEI A DIVIZIEI REGELUI

(T. V. 15 august 1917 (6127))

„Luptă-te lupta bună a credinței, apucă viața veșnică”. - 1 Timotei 6:12.

Oricât de paradoxal s-ar părea, Biserica lui Cristos este cea mai mare luptătoare pe care a văzut-o lumea vreodată. Și totuși urmașii lui Cristos sunt instruiți ca atât cât depinde de ei, să „urmărească pacea cu toți oamenii” și „să trăiască în pace cu toți”. Aceasta însă, se bazează pe principiul că „cel ce știe a-și stăpâni sufletul, e mai mare decât cel ce ia o cetate”. (Matei 5:9; Evrei 12:14; Rom. 12:18; 14:19; Prov. 16:32). Cu toate acestea, această clasă este chemată în să lupte „lupta bună a credinței”.

În textul nostru, apostolul Pavel se adresează numai diviziei Regelui Însuși. Ca purtătorul de cuvânt al marelui Căpitan al mântuirii noastre, apostolul dă această ordine la soldații credincioși ai crucii. Ar fi cu totul nepotrivit ca un ofițer să dea ordin celor care niciodată nu s-au înrolat în armata sa, și nu-i recunosc autoritatea. Deci e foarte clar că textul acesta nu se adresează lumii cum se poate vedea din fiecare introducere din epistolele apostolului pentru că ele fiecare sunt adresate „sfinților în Isus Hristos”. Sfântul Pavel, ca un locotenent credincios, ne dă instrucția superiorului său, a Domnului Isus, generalul șef al armatei lui Iehova.

În afară de armata care stă sub comanda Domnului Isus, Iehova mai are încă o mare armată, o agenție pe care o întrebuințează acum în acest timp de mare strâmtorare. Armata la care se referă textul nostru este compusă numai din cei mai credincioși soldați ai crucii. Ea este o companie selecționată dintre cei mai viteji și devotați. Privită din punctul de vedere al lumii, ea nu este numeroasă; dar excelența ei nu constă în cantitate ci în calitate.

LUPTA NOASTRĂ NU ESTE ÎMPOTRIVA SEMENILOR

Contra ce și contra cui trebuie să lupte acești soldați? Răspundem: Lupta noastră nu este contra semenilor noștri și de aceea nici armele nu sunt carnale. Firește, noi avem mare simpatie chiar și pentru cei mai neînduplecați dușmani ai noștri, care neavând cunoștință despre cauza războirii noastre, atât cât le permite civilizația modernă, sunt gata să ne trateze în mod disprețuitor și răutăcios, să ne persecute și să zică tot felul de rău contra noastră pe nedrept. Noi putem vedea ușor, că într-o bună măsură ei sunt orbi din cauza prejudecății și a accesului lor de furie față de noi, sau din cauza doctrinelor și superstițiilor înșelătoare ale adversarului. De cele mai multe ori orbirea lor se trage din amândouă cauzele arătate mai sus. Și de aceea războirea noastră nu este îndreptată contra lor, ci din contră, la toată ocazia ce ni se oferă, suntem bucuroși să le facem bine, „înțeleptînd cu blândețe pe cei ce se împotrivesc”, — ațâțați ei înșiși împotriva noastră.

Astfel, când avem de-a face cu aceștia, în loc să ne războim cu ei răsplătind rău pentru rău, le răsplătim răul cu bine, asprimea cu blândețe, amărăciunea cu bunăvoință, după cum ne-a instruit Căpitanul nostru. Noi căutăm să facem bine celor ce ne vorbesc de rău, ca astfel ochii înțelegerii lor, dacă este cu putință în timp ce ei presupun că toți sunt îmblodiși de același spirit al dușmăniei și al amărăciunii, de același spirit al egoismului, să se deschidă și să poată vedea spiritul iubirii și al bunătații, spiritul îndelung răbdării și al îndurării de care sunt stăpâniți ei.

Lupta noastră este contra păcatului, a dreptății, al curățeniei și al sfințeniei, a marelui adversar, a lui Satan, care de șase mii de ani ține omenirea în robia păcatului și a morții. Numai puțini au rupt aceste legături ale robiei prin darul lui Dumnezeu și sunt înscrși în lupta contra acestui înrobitor Satan, prin care marele supraveghetor a câștigat stăpânire asupra omenirii este de asemenea dușmanul special al soldaților lui Cristos. Totuși lupta noastră nu este direct contra lui Satan, și nici nu trebuie s-aducem o „judecată de defăimare” asupra lui. Mai degrabă să zicem și noi ca Mihail - marele Căpitan nostru - „certe-te Domnul” (Iuda 9); pentru că așteptăm ca la timpul convenit și în felul Său, Domnul îl va muștra stăpânirea. Cu toate acestea, noi trebuie să stăm contra lui: să rezistăm influenței, înșelăciunilor și străduințelor sale de a ne induce în eroare și păcat.

Domnul ne instruește prin apostolul Pavel, că „nu avem luptă împotriva sângelui și a trupului, ci împotriva domniilor, împotriva stăpânirilor, împotriva stăpânitorilor întunericului veacului acestuia, împotriva spiritelor răutății în locuri cerești” - „în puterea aerului”. (Efes. 2:2; 6:12-18) Satan, ca și marele general al armatei păcatului, are mult de-a face cu diferitele influențe contra cărora ne luptăm. Violența, „șiretenia” sa supraveghează bătaia împotriva noastră. Și fiindcă el este o ființă spirituală de un un grad înalt, și de aceea cu mult mai inteligent decât noi, lupta ar fi una inegală fără un conducător puternic spiritual, lupta contra înșelăciunilor și iscusinței sale, dacă nu am avea un conducător spiritual mai iscusit și mai înțelept decât dânsul.

Dar noi nu suntem lăsați fără ajutor în bătălia împotriva unei înțelepciuni și abilități superioare. Căpitanul nostru, Domnul Isus, a învins păcatul și a fost înălțat la cea mai înaltă poziție în Univers, al doilea după Iehova. De aceea cu încredere putem zice: „Mai mare este cel care este în noi decât cel care este în lume”. (1 Ioan 4:4) Nici Satan, nici cohorta sa de îngeri căzuți și nici una din uneltele sale pământești nu pot să ne facă rău atâta timp cât ne vom încrede în Isus Cristos Căpitanul nostru și vom urma cu credincioșie instrucțiunile Sale.

DUȘMANII NOȘTRI - LUMEA, CORPUL NOSTRU ȘI DIAVOLUL

Apostolul Pavel vrea să ne spună în rezumat care sunt agențiile prin care marele dușman, păcatul, caută să ne cucerească. Acestea sunt trei: lumea, corpul și diavolul. Toți care au spiritul lumii sunt amăgiți de artele adversarului, Satan, și el va încerca să ne întoarcă înapoi din lupta în care ne-am înscris, va încerca să ne tragă înapoi în lumea cu deșertăciunile ei. Noi trebuie să ne luptăm cu acest spirit al lumii. El trebuie combătut cu rezistență. Noi nu trebuie să permitem ca ispitele, ambițiile, mândria să ne tragă din nou în curentul lumii. Contra acestora trebuie să rezistăm în mod ferm, și aceasta este o luptă zilnică. - 1 Ioan 2:15 - 17.

Dar cea mai înfocată și continuă parte a luptei noastre, ca soldați ai Domnului, e cu corpul nostru. Acesta este întotdeauna cu noi. De când a intrat păcatul în lume și prin persoana tatălui Adam a luat omenirea în stăpânirea sa, prin degradare mintală, morală și fizică. Singura lui tendință este spre rău, și aceasta în continuu. Numai în măsura în care scăpăm de sub influența orbitoare și gusturile depravate, de dorințele, ambițiile și speranțele pe care păcatul le cultivă, suntem în stare a vedea lucrurile în adevărata lor lumină și a ne da seama de starea noastră naturală căzută și degradată. Dar Căpitanul nostru ne-a răscumpărat din servitutea păcatului. „Deoarece știți că...ați fost răscumpărați din mersul vostru deșert în viața dată de la părinți...cu sânge prețios, ca al unui Miel desăvârșit și fără de pată al lui Cristos”. Astfel noi suntem „scutiți de păcat” pe tot timpul cât stăm sub protecția acestui Răscumpărător, și ținând ochii credinței în continuu la Dânsul și urmând cu credincioșie conducerea Sa în toate împrejurările, fie bune sau rele, păcatul nu va putea să ne ia din nou în stăpânire.

Întotdeauna trebuie să ținem în minte că noi trăim în aceste corpuri pământești decăzute și slabe, care întotdeauna sunt aplecate spre păcat. Acestea Domnul ni le lasă să le folosim și să ne dezvoltăm în ele ca noi creaturi. Prin urmare, fiind acuma liberi în Cristos și servind cu mintea Regelui ceresc, noi suntem înscriși sub steagul Fiului Regelui, luptându-ne în marea Sa armată. Cu toate acestea noi suntem expuși la tot felul de ispite, atât dinăuntru cât și dinafară. De aceea, niciodată nu ne este permis să ne încredem nici pentru un moment că vom putea sta prin puterea noastră. De multe ori suntem ispitiți mult sau mai puțin, de gusturile și înclinările cărnii noastre depravate spre a servi stăpânului vechi, și în felul acesta aflăm, că lupta noastră cu natura decăzută este o luptă zilnică, și de aceea zilnic trebuie să cerem putere de sus, de la Dătătorul tuturor darurilor bune și desăvârșite.

PAZA STĂRUITOARE NECESARĂ

Deși carnea noastră este socotită moartă, și legal este moartă, totuși în realitate ea este vie și se cere o scontinuu supraveghere și rugăciune din partea noastră. Trebuie să fim în stare a spune împreună cu apostolul: „Îmi țin aspru corpul meu, și mi-l târăsc ca pe un rob, ca nu, după ce am fost altora vestitor, eu însumi să mă fac neprimut”. (1 Corint. 9 : 27) Când Satan ne atacă el totdeauna mai întâi apelează la acești dușmani ce se află ascunși în carnea noastră, șicaută să le încurajeze într-o luptă împotriva noastră ca Noi Creaturi, ca soldați ai armatei Domnului. Slăbiciunile și tendințele cărnii noastre depravate sunt cauza, că spiritul lumii de multe ori se apropie de noi și caută să ne captureze și să ne împingă din nou în vechea robie.

Noua Creatură este asediată și înconjurată de toate părțile de dușmani, care caută dezastrul nostru spiritual. Noi trebuie să luptăm — să luptăm pentru noi înșine, pentru libertatea noastră ca Noi Creaturi — să luptăm pentru a câștiga învingerea asupra slăbiciunilor și asupra dorințelor corpului nostru, să luptăm contra spiritului acestei lumi rele și să luptăm contra amăgirilor și a curselor puse pentru picioarele noastre de marele dușman, Satan, care caută să ne facă răul să apară bine și binele să apară rău și dreptatea să pară de nedorit. Nu este de mirare că soldații lui Cristos sunt îndemnați de Cuvântul lui Dumnezeu să fie în continuu veghetori și să aibă „toată armătura lui Dumnezeu” (Efes. 6 :11 - 18). Nu este de mirare că sunt avertizați împotriva dușmanilor lor vicleni și în special asupra aceloră din carnea lor !

LAUDA CUVENITA CELOR ÎNDREPTĂȚIȚI

Mulțumita lui Dumnezeu pentru marele Căpitan al mântuirii noastre! Mulțumită lui Dumnezeu pentru marea armătură a Cuvântului Său binecuvântat, din care primim „coiful mântuirii”, sau cunoștința intelectuală care ne apără de amăgirile naturii noastre depravate și de înșelăciunile adversarului sufletelor noastre! Mulțumită lui Dumnezeu pentru „platoșa dreptății”, meritul iubitului nostru Răscumpărător, care ne acoperă toate imperfecțiunile și petele noastre și ne păzește de săgețile arzătoare ale celui rău. Lăudat să fie numele Său pentru „scutul credinței”, al încrederii în El „care ne-a răscumpărat cu sângele său prețios” și care ne asigură, că Acela care a început lucrul bun în noi îl va duce la îndeplinire! Laudă să fie Lui pentru „încălțăminte”, pregătirea de a purta cu răbdare greutatea ca soldați buni! Noi Îl laudăm pentru minunata „Săbie a Spiritului”, Cuvântul adevărului Său, care este o armă de ofensivă și defensivă, cu care putem rezista atacurile dușmanului, atât interne cât și externe, și putem ieși „mai mult decât învingători prin cel care ne-a iubit și ne-a răscumpărat”.

Noi ne luptăm pentru binele nostru reciproc. Ne luptăm pentru a nimici creatura veche ca să putem menține libertatea noastră și libertatea unii altora. Apostolul zice: „Nu v-ați împotrivit încă până la sânge luptându-vă împotriva păcatului”.(Evrei 12 : 4) Deci noi trebuie să continuăm lupta până la vărsarea sângelui în cauza glorioasă în care ne-am înscris. Aceasta este o luptă până la sfârșitul vieții noastre — până la moarte. Noi nu trebuie să cruțăm dușmanul, nici să căutăm să ne menajăm pe noi. Noi nu trebuie să fim din aceia care atunci când este lupta mai grea dezertează. Soldatul credincios se va afla la locul său atunci când lupta va fi mai înfocată. În această linie de bătaie nu se află lași și nici dezertori. Să apărăm onoarea și guvernământul Său drept.

SCOPUL DEOSEBIT AL LUPTEI

Afară de cele amintite mai sus, lupta noastră mai are încă o trăsătură specială. Ca să observăm această parte în mod clar și deosebit, trebuie să luăm o poziție mai înaltă și să notăm nu numai întreaga acțiune a conflictului, care are loc de peste optsprezece secole, dar de asemenea trebuie să mai notăm încă și scopul special despre care Regele Însuși a spus că va fi ajuns în acest mare război. Acesta este următorul: Nu numai Biserica dar întreg neamul omenesc a fost „vândut sub păcat” prin neascultarea primului nostru părinte — Adam. Și marele nostru Răscumpărător, Căpitanul nostru care ne-a cumpărat, și-a dat viața Sa o „ispășire pentru păcatele noastre, și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale lumii întregi”.(1 Ioan 2:2) În felul acesta El a cumpărat dreptul nu numai să elibereze pe cei care sunt acum înscrisi ca soldați Săi, dar de asemenea să elibereze întreaga omenire care zace în robia păcatului sub cârmuirea acestui domnitor al întunericului.

Marele Răscumpărător până acuma nu a lucrat la eliberarea robilor din întunericul care acopere pământul, ci și-a mărginit lucrarea Sa la alegerea unei „turme mici”, o clasă specială care va fi întrebuințată în faza împărăției Sale ca asociați și împreună moștenitori cu El. Întreaga omenire are să fie eliberată în vârsta viitoare prin aceia, care acuma se luptă sub steagul Regelui ceresc. Când aceștia își vor termina lupta, ei vor fi ridicați ca să domnească împreună cu Fiul Regelui.

Ce viitor glorios și ce ambiție binefăcătoare este așezată în evanghelie pentru toți aceia care acuma sunt chemați să devină fii al lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Cristos Isus, dacă vor lupta cu credincioșie pentru cauza Sa - cauza dreptății și a adevărului. O, cât de mult dorim noi să fim printre „învingători”, ca să putem obține acea mare binecuvântare — să ajungem împreună cu Răscumpărătorul nostru, în lucrarea Sa pentru binecuvântarea omenirii întregi.

Inspirați de această glorie viitoare, să ne întoarcem acuma la textul nostru, să cercetăm mai departe datorințele acestei companii pe care marele Rege o alege în mod special pentru Sine. Fiecare soldat știe deja când se înrolează, că el de aceea a intrat în oaste ca să lupte și nu numai într-o luptă, ci în multe; și cu toate că vor fi timpuri pentru lupte speciale, totuși, ostilitățile nu vor înceta până la sfârșitul războiului. Însă, deoarece în această armată sunt numai voluntari (Luca 14:28), fiecare este liber să se retragă din luptă dacă dorește. Nimeni nu este ținut obligatoriu, dar adevărații soldați vor fi totdeauna la posturile lor.

MAI MULTE CORPURI DE ARMATE FALSE

Căpitanul nostru vrea ca în armata Sa să fie doar cei care-i servesc pentru că le place și iubesc adevărul, care au o adevărată dorință de a servi. Oricine care s-a înscris în armată din alte motive și nu din cele arătate mai sus, va da greș și va fi silit să părăsească armata. Cerința pentru fiecare din acești adevărați soldați este următoarea : „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții” (Apoc. 2:10). Numai în moarte putem

sfârși alegarea noastră și putem fi eliberați din război. Toți cei care doresc să fie într-adevăr soldați ai lui Cristos, trebuie să se păzească de la amăgirile sigure pe care marele Adversar le aduce, prin care el dorește să ne angajeze în armate false, arătându-se pe sine ca un înger de lumină, ca un serv al dreptății, ca un luptător în cauza Domnului. El a organizat numeroase corpuri de armate false, în care încearcă să atragă pe toți care au învățat ceva despre libertatea în Cristos și doresc să devină soldații Săi. Ca amăgirea să fie mai sigură, adversarul se pregătește cu grijă împotriva oricărei aluzii a relației lui cu aceștia. Într-adevăr el pune pe conducătorii și subofițerii acestei diferite armate ca și pe mulți soldați ai crucii într-o condiție de înșelare ca aceste armate să fie ami atractive decât acele care caută serviciul adevărat.

Aceste armate nu sunt așa de selecte cum este armata Regelui. Acestea oferă multe ademeniri soldaților lor, și atrag pe foarte mulți dintre aceia care în realitate sunt servi ai marelui dușman al Regelui, pentru că ele promit mare răsplată și luptă foarte puțină, sau nici o luptă, și în general cu o viață plăcută și stare socială. Aceste condiții arată cu mult mai favorabile decât condițiile puse în armata specială și toate aceste armate sunt mari și frumoase și atrăgătoare încât mulți dintre soldații crucii din greșeală se înscriu sub aceste steaguri false.

Steagul Regelui însuși are pe el o cruce și coroană, iar pe cealaltă parte numele marelui Rege și al marelui General. Legea acestei armate se cuprinde într-un singur cuvânt - „iubire”. De aceea, soldații care iau seama la aceste semne și cu bucurie se supun la legea acestei armate, niciodată nu vor da greș. Dacă vreunul din adevărații soldați ai Regelui, din neatenție, a ajuns în aceste armate false, cu toată siguranța că mai târziu o să vadă greșeala sa și imediat se va retrage de acolo și va intra în armata credinciosului.

ÎNTR-ADEVĂR O „LUPTĂ A CREDINȚII”

În textul nostru se numește aceasta o luptă bună, o „luptă a credinții”, și este pe bună dreptate numită astfel, pentru că în orice privință ea este o luptă a credinței. Ea este o luptă sub comanda unui conducător nevăzut și este împotriva unui dușman de asemenea nevăzut. Numai prin ochii credinței putem recunoaște pe Căpitanul mântuirii noastre și numai prin ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu putem recunoaște pe conducătorul șiret, care ni se opune. Aceasta este o luptă care poate reuși numai prin rugăciune seroasă și priveghere statornică. Dacă începem a ne încrede în puterea și vitejia noastră și uităm să privim întotdeauna la Căpitanul nostru, pentru îndrumări, atunci cu siguranță vom slăbi în fața dușmanului și suntem în primejdia înfrângerii. Dar privind cu ochii credinței totdeauna la El și ținând steagul nostru desfășurat și fâlfâind în continuu ca o inspirație a noastră, niciodată nu putem cădea. În felul acesta putem spune cu Apostolul: „Dar mulțumită lui Dumnezeu care ne dă biruință prin Domnul nostru Isus Christos”. - 1 Corinteni 15:57, 58.

Această credință pe care trebuie să o avem ca adevărați soldați, nu este o credință în Dumnezeu numai a intelectului nostru ci și a inimii - adică atât a intelectului, cât și a afecțiunilor. Unii au credința intelectului. Alții au numai emoția. Totuși, nici una dintre acestea nu este suficientă. Nici una nu va putea suporta proba de foc. Ele trebuie să fie împreună, daacă una va rămâne până la sfârșit va câștiga răsplata promisă. Încercarea credinței noastre la care se referă Domnul și apostolii, nu este numai o recunoaștere intelectuală a adevărului divin, ci și al încrederii inimii în Dumnezeu. Fiecare fiu al lui Dumnezeu va găsi în amândouă privințele încercată greu credința Sa și ca soldat credincios, fiecare să îmbrace toată armătura pentru luptă.

Dacă a avut loc un atac asupra fundamentului intelectual al credinței noastre, ar trebui să vedem dacă avem totdeauna un „așa zice Domnul”, pentru fiecare punct fiecare punct al credinței noastre. Fiecare întrebare trebuie să fie lămurită cu Cuvântul lui Dumnezeu și nici o filozofie umană orcât ar fi de ingenioasă să nu ne conducă în eroare pentru că dacă temelia credinței devine schimbătoare, suprastructura nu poate stă în picioare când vântul și inundațiile adversității bat împotriva acesteia. Îndoiala și frica o vor face să tremure, și când astfel va fi slăbită, adversarul șiret cu siguranță va trimite un atac de ispite asupra ei și mare va fi atunci pericolul sufletului.

„CURĂȚIȚI ȘI ALBIȚI” ȘI ÎNCERCAȚI

Având însă doctrinele Cuvântului lui Dumnezeu atât de clar înțelese ca o bază sigură a credinței, noi trebuie să ne uităm bine la suprastructura, care într-adevăr este în mai mare pericol decât însuși fundamentul, fiind expusă tuturor vânturilor și vijeliilor fiind expusă permanent. Apostolul Petru un alt locotenent credincios în armata Regeluine spune, că o credință încercată și demonstartă, o credință care trecând prin încercarea de foc a ieșit învingătoare, este foarte prețioasă în ochii lui Dumnezeu. (1 Petru 1 : 7) Întotdeauna când trecem prin încercări și rămânem statornici nu numai în susținerea adevărului, dar și în încrederea noastră în Dumnezeu și în

promisiunile Lui, în integritatea inimei și a scopului, în speranța și zelul nostru pentru dreptate, caracterul nostru crește puternic, mai simetric, mai asemănător lui Cristos și de aceea suntem cu mult mai plăcuți Regelui nostru, care ne supune la aceste disciplinări până la capăt.

Așa dar, „iubiților, nu vă mirați de focul aprins în voi, făcut vouă spre încercare, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva străin. Ci întrucât sunteți părtași la suferințele lui Christos bucurați-vă, ca și la descoperirea măririi lui să vă bucurați veselindu-vă”. (1 Petru 4 : 12 :13) Profetul Daniel zice că în acest timp — timpul sfârșitului prezentei domnii a răului— „Mulți se vor curăți, se vor albi și se vor lămuri”. (Daniel 12 : 10) Profetul Malachi compară încercările acestui timp cu „focul topitorului” și cu „leșia albitorului” (Malachi 3 : 2 - 3). Cuvântul lui Dumnezeu este plin de tot felul de promisiuni, preveniri și sfaturi pentru acești soldați care viteji luptă pentru Domnul și adevărul Său. Multe sunt cuvintele de mângâiere și încurajare pentru poporul lui Dumnezeu în această magazie de comori pentru poporul luptător al lui Dumnezeu — atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament. Ești tu, dragă frate sau soră, tovarăș peiubit în corpul de armată al Regelui nostru, greu apăsător de toate părțile cu ispite ca să te îndoiești că marele nostru Rege se gândește la voi? Ești tu ispitit să te îndoiești că iubirea și grija Sa sunt ale Tale, că promisiunile Sale prețioase îți aparțin ție? Ai crescut tu descurajat și dezorientat? Se par dușmanii tăi prea mulți și prea puternici? Reproșurile vin cu cântări care vă strivesc și norii atârnă greu peste capul așazișilor fără apărare?

Tocmai aici este locul unde credința noastră trebuie să-și dovedească biruința. Nu este oare scris: „Această biruință care a biruit lumea este a noastră”? Credința voastră este acum în încercare. Voi ați fost binecuvântați cu înțelegerea adevărului glorios al lui Dumnezeu, pe care înțelegere o au puțini și pe care nici chiar sfinții mai dinainte n-au avut-o. Binecuvântările mari, lumina mare cer o credință corespunzătoare. Vă veți ridica la ocazie? Veți dovedi a fi credincioși ai crucii care vor rezista săgeților arzătoare ale dușmanului?

FERICIREA ÎNCREDERII PERFECTE

Poți tu să pui la îndoială că acela care se îngrijește de crinii câmpului, de tine nu se va îngriji? E cu putință ca acela care dă ploaia și căldura soarelui pentru creșterea și dezvoltarea acestor floricele în frumusețea și măreția lor, față de copii săi să fie mai neglijent? Crinii și florile câmpului nu sunt în nedumerire de cele trebuincioase pentru creșterea și susținerea lor. Ele totdeauna sunt îndreptate cu privirea către Dumnezeu și primesc totul pentru trebuințele lor.

Un scriitor creștin a descris atitudinea potrivită a adevăratului fiu al lui Dumnezeu în felul următor: „Nu te opune puterii sale de viață dătătoare, care lucră în tine toate plăcerile voinței sale bune. Supune-te pe tine însuși cu totul controlului său binecuvântat. Încredințează-ți creșterea ta mâinilor Sale așa cum ți-ai pus toate alte afaceri ale tale. Permite-I să conducă aceasta așa cum vrea El. Nu te privește pe tine, nici chiar să gândești la aceasta. Încrede-te în El în mod absolut și întotdeauna. Acceptă fiecare dispoziție așa cum vine la tine din mâinile Sale dargi ca fiind soarele necesar sau roua pentru acel moment al creșterii. Spune un continuu ”da” voinței Tatălui”. Făcând așa sufletul se va dezvolta rapid și va crește în asemănarea Învățătorului, marele nostru Conducător și Căpitan. Nici un necaz nu ne poate lua pe neașteptate dacă mâna Sa dragă ni-l va prescrie. Nimic nu poate veni copilului lui Dumnezeu din întâmplare. Este fericit a ne da astfel pe noi înșine cu totul Domnului cu o încredere și resemnare perfecte. Aceasta aduce o pace pe care nimeni nu o poate ști, cine nu se pune pe el însuși în întregime în mâinile Sale printr-o credință copilărească, fericit să se lase condus unde voiește El. Lipsa de credință cauzează o frică de a ne da pe noi înșine astfel în întregime lui Dumnezeu și „fără credință este cu neputință să-I fim plăcuți Lui” (Ev. 11:6). Dacă noi credem într-adevăr în iubirea Sa infinită față de noi și în înțelepciunea și puterea Sa infinite, nu ne putem îndoii de El.

Iubitul apostol Pavel a fost un exemplu vrednic al acestei credințe ferme. El spune despre el însuși și despre alți apostoli: „Uitați-vă ... după modelul pe care îl aveți în noi” (Fil. 3:17, 1 Petru 5:3). Și ei au fost exemple nobile de credincioșie, de zel, de răbdare, de rezistență, de curaj, de eroism al creștinului adevărat, La începutul carierei creștine a Sf. Pavel, Domnul spus despre el: „Îi voi arăta cât de mult trebuie să sufere pentru Numele Meu” și apostolul a dovedit nu peste mult adevăritatea acestei preziceri. Dar în schimb îngăduind viitorul unei suferințe continue să-l descurajeze, el s-a bucurat în privilegiul astfel permis să-i încerce iubirea sa față de Domnul. El spune: „Și acum, iată, fiind legat în duhul meu, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo, decât numai că Duhul Sfânt îmi mărturisește în fiecare cetate, că mă așteaptă lanțuri și necazuri. Dar eu nu țin numai decât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Fapt. Ap. 20:22-24).

Ascultă mărturia apostolului despre experiențele sale: „... În munci, și mai mult; în lovituri, fără număr; în închisori, și mai mult; de multe ori în primejdii de moarte. De cinci ori am primit de la iudei patruzeci de lovituri fără una, de trei ori am fost biciuit cu nuiele, odată am fost împroșcat cu pietre, de trei ori am suferit naufragiu, o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Descori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în deșert, în primejdii pe mare, în primejdii între frați mincinoși. În muncă și în oboseală, în vegheri adesea, în foame și în sete, în posturi adesea, în frig și în lipsă de îmbrăcăminte. Și pe lângă aceste lucruri de afară, în fiecare zi mă apasă grija penru toate bisericile” (2 Cor. 11:23-28).

Prin toate aceste suferințe de apostol admirabil niciodată nu a șovăit în ce privește credința sa în Dumnezeu. Zilnic a înaintat pentru premiu luptând nu ca unul „nesigur”, nici ca unul care „bate în aer”. Alegerea țintei l-a apărut împotriva multor ispite care vin la aceia care sunt cu două minți. El a urmat drumul despre care a fost sigur că va câștiga și nu alte drumuri. El nu s-a ațintit privirea asupra altor obiective în altă parte față de acel pe care alerga, ci s-a ținut ochii în mod constant fixați pe ținta spre care s-a îndreptat toată energia.

Numai astfel putem câștiga acest premiu întins nouă de către Dumnezeul nostru, marele nostru Rege. Credința și încrederea în Domnul și supunerea deplină a inimii față de El, principiul suprem în victoria noastră în gloriosul război în care suntem angajați. Dacă credința noastră este de felul acela că noi putem spune cu psalmistul: ... nu mă tem de nici un rău ... toiagul și nuiiua Ta mă mângâie” (Ps. 23:4). Astfel și numai astfel putem și conduși de către Domnul în acest timp când putem umbla prin credință și nu prin vedere. Numai așa vom avea încredere să mergem înainte luptându-ne cu multe opoziții înăuntru și înafară. Dragi frați, colegi soldați în acest război glorios să avem o astfel de încredere fără rezerve și siguranță în Domnul nostru Isus și astfel o întreagă și fericită supunere voinței sale ca toată furia dușmanului, toate mizeriile și suferințele căii, toate furtunile bătăliei și obizele, oboselile vieții de campanie a soldatului, tristețea marșului??, oboseala — nimic nu ne va determina să părăsim pe marele nostru căpitan.

Fiecare dintre noi să-și dovedească curajul. Mulțimea cerului privește jos, asupra noastră. Noi nu putem lupta singuri. Forța necesară va fi a noastră în fiecare zi și oră și moment. Bătălia va fi aspră și scurtă. Bătălia veacului duce la un sfârșit glorios. Victoria este sigură la toți soldații credincioși. Peste scurt timp dușmanii vor pieri de rușine și noi vom trumfa prin El care ne-a condus și care nu poate avea niciodată înfrângeri.

(T. V. 15 august 1917 (6127))